



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobce: **R. T.**, narozený X
státní příslušnost: Ruská federace
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem
se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1

proti

žalovanému: **Policejní prezidium České republiky**
se sídlem Strojnická 935/27, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 3. 2022, č. j. PPR-14867-10/ČJ-2019-990115,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Dosavadní průběh soudního řízení

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo žalobci sděleno, že se jeho žádosti ze dne 16. 4. 2019 o výmaz osobních údajů nevyhovuje.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

Žalovaný uvedl, že je v Schengenském informačním systému II (dále jen „SIS II“) veden záznam podle čl. 24 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1987/2006 [pozn. soudu, nahrazeno nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1861, které obsahuje obdobnou relevantní úpravu] vztahující se k osobě žalobce, a to pro účely odepření vstupu nebo zákazu pobytu na území států schengenského prostoru, který byl vložen příslušnými orgány České republiky. Podle § 154 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění do 31. 8. 2022 (dále jen „ZPC“), byl žalobce označen za nežádoucí osobu a podle § 154 odst. 6 ZPC byl zaevidován do evidence nežádoucích osob (dále jen „ENO“) a do SIS II, a to ode dne 19. 6. 2017 do 19. 6. 2022. Na základě žádosti žalobce došlo k opětovnému přezkumu důvodů zařazení žalobce do ENO a SIS II ve smyslu § 155 odst. 1 ZPC. V rámci tohoto přezkumu bylo zjištěno, že stále existuje důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl při pobytu na území České republiky a v ostatních zemích Evropské unie závažným způsobem narušit veřejný pořádek a zároveň ohrozit bezpečnost smluvních států a dalších zájmů. Žalobci proto bylo sděleno, že není možné vyhovět jeho požadavku na výmaz jeho osobních údajů z ENO a SIS II. Bližší informace nebylo možné žalobci sdělit s ohledem na § 28 odst. 2 písm. a) zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů. Soud dodává, že žalovaný v napadeném rozhodnutí zmínil i další uchovávané osobní údaje žalobce, které odmítl vymazat, ty však nejsou předmětem žaloby.

2. Soud žalobě vyhověl rozsudkem ze dne 2. 6. 2023, č. j. 17 A 46/2022-54, a napadené rozhodnutí zrušil dle § 76 odst. 1 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem spočívající v nerespektování závazného právního názoru soudu vysloveného v rozsudku zdejšího soudu ze dne 16. 12. 2021, č. j. 6 A 113/2019-36, a současně dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů. Rozsudek byl následně ke kasační stížnosti žalovaného zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2024, č. j. 8 Azs 134/2023-80. Nejvyšší správní soud vyslovil závazný právní názor, že napadené rozhodnutí respektuje závěry rozsudku sp. zn. 6 A 113/2019 a není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
3. Soud poté žalobu zamítl rozsudkem ze dne 21. 10. 2024, č. j. 17 A 46/2022-83, vycházející přitom ze závazného právního názoru sp. zn. 8 Azs 134/2023. Rozsudek byl následně ke kasační stížnosti žalobce zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu 31. 3. 2025, č. j. 8 Azs 251/2024-41, ve znění opravného usnesení ze dne 30. 4. 2025, č. j. 8 Azs 251/2024-45. Nejvyšší správní soud uložil zdejšímu soudu zabývat se zákonností napadeného rozhodnutí, tedy otázkou, zda důvody pro vedení žalobce v ENO a SIS II byly dostačující. Zdejší soud se má také zabývat důkazním návrhem žalobce vztahujícím se k trestnímu stíhání L. G.

Obsah žaloby

4. Žalobce v žalobě uvedl, že byl dne 27. 6. 2017 po příletu do Francie zadržen a byl mu odepřen vstup do země. V reakci na žádost ze dne 4. 7. 2017 mu bylo žalovaným dne 4. 9. 2017, č. j. PPR-19652-1/ČJ-2017-990115, sděleno, že je veden v ENO a SIS II. Údaje žalobce byly do systému vloženy na období od 19. 6. 2017 do 19. 6. 2018, následně od června 2018 do dubna 2019 neměl problém se vstupem do schengenského prostoru, načež byl opět po příletu do Francie zadržen a byl mu odepřen vstup do země, a to z téhož důvodu jako v roce 2017. Žalobce proto dne 16. 4. 2019 zaslal žádost žalovanému, který reagoval sdělením ze dne 26. 6. 2019, č. j. PPR-14867-1/ČJ-2019-990115, ze kterého vyplývá, že žalobce je opětovně veden v ENO a SIS II. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí žalobu, které zdejší soud vyhověl

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

rozsudkem ze dne 16. 12. 2021, č.j. 6 A 113/2019-36, a rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodu. Následně žalovaný vydal napadené rozhodnutí.

5. Žalobce upozornil, že podal také opakovanou žádost dne 22. 6. 2020, které rovněž nebylo vyhověno, a i v tomto případě byl žalobce úspěšný se svou žalobou, protože zdejší soud rozsudkem ze dne 29. 9. 2021, č. j. 14 A 94/2020-35, zrušil rozhodnutí žalovaného. Ten vydal další rozhodnutí, které žalobce napadl žalobou vedenou u zdejšího soudu pod sp. zn. 6 A 7/2022. Žalobce podal ještě další opakovanou žádost dne 21. 6. 2021, které opět nebylo vyhověno, řízení o další žalobě žalobce je vedeno u zdejšího soudu pod sp. zn. 11 A 189/2021.
6. Žalobce uvedl, že mu nikdy nebyly známy důvody pro vedení jeho osobních údajů v předmětných systémech. Žalobce je podnikatelem, realizuje obchodní cesty po celé Evropě, ve Francii vlastní nemovitost a několikrát ročně zde pobývá kvůli léčbě. Rozhodnutí žalovaného omezuje jeho osobní svobodu a právo volného pohybu, cesty po Evropské unii jsou pro žalobce stěžejní. Rovněž je zasaženo do jeho práva na zachování dobré pověsti, cti a ochrany jména. Žalobce se na území České republiky, ani jiného státu Evropské unie, ani v jiných státech nedopustil jednání, které by odůvodňovalo zavedení jeho údajů do předmětných systémů. Minimálně v období od června 2018 do dubna 2019 tento názor sdílel rovněž žalovaný, a žalobce odmítl, že by se v daném období dopustil jakékoliv protiprávní činnosti či jiné činnosti, která by odůvodňovala opětovné zavedení jeho údajů do předmětných systémů.
7. Žalobce měl za to, že žalovaný v rozporu s vnitrostátní a unijní úpravou směšuje podmínky pro vložení a zachování záznamu do předmětných systémů. To, že je záznam do ENO nezbytnou podmínkou pro vložení a zachování záznamu v SIS II, nevede bez dalšího k vložení záznamu do SIS II. Z § 154 odst. 6 ZPC žalobce dovodil, že důvody pro zařazení osoby do ENO na straně jedné a do SIS II na straně druhé musí být individuálně posouzeny. Povinnost individuálního posouzení každého případu dovozuje taktéž právní doktrína, neboť čl. 24 odst. 1 nařízení č. 1987/2006 říká, že příslušné správní orgány nemohou automaticky pořídit záznam o třetizemci na základě jiného rozhodnutí, které bylo ve vztahu k určité osobě přijato. V každém jednotlivém případě musí správní orgán zvažovat, zda jsou splněny jak národní kritéria, tak i kritéria v nařízení SIS II a zda si dané důvody zasluhují záznam v SIS II (POŘÍZEK, Pavel. Výklad výhrady veřejného pořádku v jednotlivých ustanoveních zákona o pobytu cizinců. In: JÍLEK, Dalibor a POŘÍZEK, Pavel, ed. *Ročenka uprchlického a cizineckého práva 2017*. Brno: Veřejný ochránce práv – ombudsman). Tento závěr byl rovněž aprobován judikaturou správních soudů, dle které „nařízení č. 1987/2006 ani § 154 odst. 6 zákona o pobytu cizinců totiž nestanoví, že každá osoba vedená v evidenci nežádoucích osob musí být automaticky zařazena do systému SIS II“ (rozsudek zdejšího soudu ze dne 17. 7. 2018, č. j. 14 A 59/2017-52, č. 3832/2019 Sb. NSS).
8. Žalovaný toliko konstatoval, že důvody, které vedly k zařazení žalobce do ENO podle § 154 odst. 2 ZPC, nepominuly a ve zbytku odůvodnění se žalovaný omezil na obecné a neodůvodněné formulace. Žalovaný tedy nerespektuje závazný právní názor vyřčený ve zrušujícím rozsudku sp. zn. 6 A 113/2019, aby žalovaný řádně odůvodnil své rozhodnutí.
9. Žalobce upozornil, že nařízení č. 1987/2006 ukládá povinnost průběžně sledovat, zdali trvá nezbytnost dalšího vedení záznamu. Jeho recitál 11 stanoví obecnou zásadu, že pořízené záznamy by měly být ze SIS II automaticky vymazány po uplynutí 3 let. Uchování záznamu po delší dobu by tak mělo vycházet z komplexního individuálního posouzení, což z

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

odůvodnění napadeného rozhodnutí nelze shledat. Tuto povinnost je třeba vztáhnout i na tzv. opakované záznamy a s nimi související nutnost jejich zachování. Lze proto pochybovat, zdali po více než 4 letech společně s již zmíněnou absencí evidence po dobu nejméně 11 měsíců důvody pro zařazení do předmětných systémů přetrvávají a jsou v souladu se základním účelem vedení záznamu.

10. Dle judikatury nepostačuje odkaz na trestní věc, v rámci které byly pravomocně odsouzeny jiné osoby (tj. nikoliv žalobce), proto trest ani probíhající trestní řízení nemůže bez dalšího odůvodňovat uchovávání záznamu. V rozsudku velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 9. 2017, Regner proti České republice, stížnost č. 35289/11, byl vyjádřen požadavek, aby vnitrostátní orgány, tj. správní orgány a soudy, vysvětlily, byť ve stručnosti, rozsah jimi provedeného přezkumu, a to za podmínky umožňující zachovat utajení a vyšetřování vedeného proti dotyčné osobě. Žalobce akcentoval, že při zařazení do ENO postačuje možnost ohrožení veřejného pořádku a bezpečnosti, kdežto při zařazení do SIS II musí být toto ohrožení přítomné, resp. k pouhé možnosti přistupuje ještě nutnost „důvodného nebezpečí“. K tomu odkázal na rozsudek Soudního dvora Evropské unie C-503/03, Farid a Bouchair, dle něž členské státy nemůžou pořídit záznam o státním příslušníkovi třetího státu, dokud nezjistí, že přítomnost této osoby představuje skutečnou, trvající a dostatečně závažnou hrozbu. Platí-li tato povinnost při pořizování záznamu, tím spíše se vztahuje na opakovaný záznam a jeho zachování.

Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Zopakoval argumentaci obsaženou v napadeném rozhodnutí a setrval na svém názoru, že i nadále přetrvávají důvody pro zařazení žalobce do ENO a SIS II. Podle žalovaného se navíc právo volného pohybu na žalobce jakožto státního příslušníka třetí země nemůže vztahovat ve stejném rozsahu jako na občany Evropské unie podle směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států. Žalobce ani nijak neprokázal, že by byl v postavení státního příslušníka třetí země, který by podle uvedené směrnice požíval práva na volný pohyb. Nadto i pro občany Evropské unie existují omezení tohoto práva. Žádné z ústavně garantovaných práv přitom nezakládá nárok cizince na pobyt na území České republiky (viz usnesení Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 38/04 či nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 10/08).
12. K tvrzení žalobce, že se v období od června 2018 do dubna 2019 mohl po schengenském prostoru pohybovat bez omezení, žalovaný podotkl, že vedení jednotlivých záznamů o označení žalobce za nežádoucí osobu a evidování jeho osobních údajů v ENO a SIS II bylo provedeno nepřetržitě ode dne 19. 6. 2017. Nelze ovšem vyloučit, že přes tyto záznamy žalobce do schengenského prostoru vstupoval a cestoval v něm.
13. Žalovaný zopakoval důvody vedení záznamů žalobce v ENO a SIS II, jak jsou uvedeny v napadeném rozhodnutí. Ty vyplývají z operativních poznatků zadavatele požadavku k označení žalobce za nežádoucí osobu a jsou natolik závažné, že jsou vedeny jako utajovaná informace v režimu „Důvěrné“ a „Vyhrazené“ podle § 4 písm. c) a písm. d) zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti. Žalovaný přesto individuální důvody zařazení žalobce do předmětných systémů uvedl, nejednalo se o pouhou citaci zákonů. Formulace byly zvoleny tak, aby nedošlo k porušení zákona č. 412/2005 Sb. K tomu poukázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 1. 7. 2022, č. j. 8 A 11/2020-82, dle něž ačkoliv rozhodnutí „*neuvádí konkrétní důvody zařazení žalobce do ENO*

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

a SIS II, které odůvodňuje pouze odkazem na zákonná ustanovení, jak mu vyčítá žalobce, je toto odůvodnění za dané situace dostačující“.

14. Žalovaný konečně vyjádřil přesvědčení, že dostal závaznému právnímu názoru vyjádřenému ve zrušujícím rozsudku sp. zn. 6 A 113/2019, když v napadeném rozhodnutí uvedl konkrétní, individuální důvody vedení záznamů žalobce v ENO a SIS II.

Jednání před soudem

15. Při jednání dne 21. 10. 2024 žalobce i žalovaný setrvali na svých procesních stanoviscích. Žalobce měl za to, že se objevily nové pochybnosti o správnosti závěrů žalovaného. Žalobce uvedl, že již není evidován v SIS II (evidován byl do 19. 6. 2024), což vyplývá z informace žalovaného ze dne 12. 8. 2024, a to z důvodu, že je nyní evidován německými orgány. Žalobce se obrátil na příslušný německý orgán, který však sdělil, že žalobce evidován není, ani nebyl. Další pochybnosti vyvolává medializovaná kauza týkající se L. G., bývalého příslušníka Národní centrály proti organizovanému zločinu, který je trestně stíhán, neboť měl vynášet informace. Tato osoba se přitom zřejmě podílela na tvorbě utajovaných informací vztahujících se k ruskojazyčnému organizovanému zločinu. Soud zamítl důkazní návrhy žalobce (viz níže).
16. Při jednání dne 16. 6. 2025 žalobce i žalovaný setrvali na svých procesních stanoviscích. Soud provedl důkaz článkem serveru Seznam Zprávy ze dne 25. 3. 2025 informující o schválení dohody o vině a trestu uzavřené L. G. se státním zástupcem. Soud pak zamítl důkazní návrhy žalobce, tedy aby soud zajistil usnesení o zahájení trestního stíhání L. G. a dále překlad sdělení německého Spolkového policejního prezidia ve věci evidence žalobce v SIS II.
17. Soud přitom vyšel ze závazného právního názoru vysloveného v rozsudku sp. zn. 8 Azs 251/2024. Dle Nejvyššího správního soudu se měl zdejší soud zabývat důkazním návrhem žalobce vztahujícím se k trestnímu stíhání L. G. (k jakému období se tvrzené trestní stíhání váže a čeho se konkrétně týká). Soud má daný důkazní návrh za irelevantní. Předně, z veřejně dostupných zdrojů vyplývá, za jaké skutky byl L. G. pravomocně potrestán, tj. za opakované neoprávněné lustrace v informačních systémech (např. lustrace syna jeho kamaráda ohledně zákazu řízení). Součástí dohody o vině a trestu nebylo, že by byl ruským agentem, že by jednal v zájmu ruských oligarchů, že by měl majetkový či jiný prospěch z těchto lustrací či že by porušoval sankce. Žalobce poukázal na to, že z dohody o vině a trestu nelze dovozovat, že jde o veškeré skutky, pro které byl L. G. stíhán, což ovšem soud považuje za spekulace. Podstatné je to, co je obsahem dohody o vině a trestu, jen ve vztahu k tam uvedeným skutkům a s nimi spojeným okolnostem byla vyslovena vina obviněného. Z ničeho neplyne, že by probíhalo další (jiné) trestní stíhání L. G., žalobce to ani netvrdil. Nadto soud konstatuje a zdůrazňuje, že z obsahu správního spisu, a to ani z jeho utajované části, nevyplývá nic, co by naznačovalo jakékoli zapojení L. G. do věci žalobce.
18. Ve vztahu k nejasnostem ohledně pozdější evidence žalobce v SIS II ze strany německých orgánů pak Nejvyšší správní soud v rozsudku sp. zn. 8 Azs 251/2024 akceptoval předchozí zamítnutí důkazních návrhů žalobce (kromě překladu sdělení německého Spolkového policejního prezidia bylo navrženo i sdělení žalovaného ze dne 12. 8. 2024) zdejším soudem, neboť u této skutečnosti nelze spatřovat žádnou souvislost s tím, že byl žalobce veden v ENO a SIS II v roce 2022. Soud proto opakovaný důkazní návrh znovu zamítl, a to s odkazem na závěry Nejvyššího správního soudu (podrobněji viz bod 22 rozsudku sp. zn. 8 Azs 251/2024).

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

Posouzení žaloby soudem

19. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházející přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (§ 75 s. ř. s.).
20. Po posouzení věci soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
21. Podle čl. 24 odst. 1 nařízení č. 1987/2006 údaje týkající se státních příslušníků třetích zemí, o kterých byl pořízen záznam pro účely odepření vstupu nebo pobytu, se vloží na základě vnitrostátního záznamu vyplývajícího z rozhodnutí přijatého příslušnými správními orgány nebo soudy v souladu s procesními předpisy, které stanoví vnitrostátní právní předpisy. Toto rozhodnutí může být učiněno pouze na základě posouzení jednotlivých případů. Odvolání proti těmto rozhodnutím se podávají v souladu s vnitrostátními právními předpisy.
22. Podle čl. 24 odst. 2 nařízení č. 1987/2006 záznam se vloží, pokud se rozhodnutí uvedené v odstavci 1 zakládalo na tom, že přítomnost státního příslušníka třetí země na území členského státu může představovat ohrožení veřejného pořádku, veřejné bezpečnosti nebo bezpečnosti státu. Tato situace nastane zejména v případě a) státního příslušníka třetí země, který byl v členském státě odsouzen pro trestný čin, na který se vztahuje trest odnětí svobody ve výši nejméně jednoho roku; b) státního příslušníka třetí země, proti kterému existuje důvodné podezření, že spáchal závažné trestné činy, nebo ohledně kterého existují zjevné náznaky o úmyslu páchat takové trestné činy na území členského státu.
23. Podle § 154 odst. 1 ZPC nežádoucí osobou se rozumí cizinec, jemuž nelze umožnit vstup na území z důvodu, že by tento cizinec při pobytu na území mohl ohrozit bezpečnost státu, závažným způsobem narušit veřejný pořádek, ohrozit veřejné zdraví nebo ochranu práv a svobod druhých nebo obdobný zájem chráněný na základě závazku vyplývajícího z mezinárodní smlouvy.
24. Podle § 154 odst. 2 ZPC policie rozhodne o označení cizince za nežádoucí osobu na základě vlastních poznatků, požadavku ústředního správního úřadu České republiky, požadavku zpravodajské služby České republiky anebo závazku vyplývajícího z mezinárodní smlouvy.
25. Podle § 154 odst. 6 ZPC cizinec označený za nežádoucí osobu je evidován v evidenci nežádoucích osob. Je-li důvodné nebezpečí, že cizinec označený za nežádoucí osobu může závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ohrozit bezpečnost smluvních států, policie zařadí do informačního systému smluvních států údaje v rozsahu stanoveném přímo použitelným právním předpisem Evropských společenství; to neplatí v případě občana Evropské unie nebo občana smluvního státu.
26. Soud konstatuje, že je dle § 110 odst. 4 s. ř. s. vázaný právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v rozsudku sp. zn. 8 Azs 251/2024, body 11 a násl. Nejvyšší správní soud nejprve zopakoval závěry rozsudku sp. zn. 8 Azs 134/2023 s tím, že zdejší soud se jimi řídil (v této části byla kasační stížnost nepřipustná). Napadené rozhodnutí je tedy přezkoumatelné, a to i z hlediska přiměřenosti, neboť žalobce neuvedl žádné specifické okolnosti týkající se např. zdravotního stavu, bezúhonnosti, pobytové historie či osobního a rodinného života, které by bylo třeba z pohledu přiměřenosti vážit a specificky odůvodňovat.
27. Nejvyšší správní soud však dal žalobci zapravdu v tom, že zdejší soud neposoudil, zda je obsah utajovaných informací ověřitelný, konkrétní a přesvědčivý s ohledem na relevantní okolnosti. Připomněl, že „ve vztahu k informacím, jež nejsou účastníku řízení zpřístupněny, neplatí, že se soud zásadně musí držet pouze v mezích žalobních bodů. Ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. je proto v daném případě nepoužitelné, neboť jeho aplikací by došlo k faktickému odepření

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

soudní ochrany“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2024, č. j. 1 As 259/2024-33, bod 17). V této specifické situaci to musí být soud, který „supluje“ aktivitu účastníka řízení a přezkoumá relevanci utajovaných informací ze všech hledisek, která se vzhledem k povaze věci jeví důležitými (nález Ústavního soudu ze dne 29. 9. 2020, zn. III. ÚS 22/20).

28. Soud k přezkumu utajovaných informací odkazuje na usnesení Ústavního soudu ze dne 7. 3. 2023, IV. ÚS 255/23, ve kterém uvedl: *„Je-li žádost o výmaz osobních údajů stěžovatele ze systémů ENO a SIS II zamítnuta z důvodu, že žadatel ohrožuje bezpečnost státu, jeho svrchovanost a územní celistvost, demokratické základy, životy, zdraví nebo majetkové hodnoty, tak stanoviska bezpečnostních sborů, která si k žádosti vyžaduje rozhodující orgán a která podléhají utajení, se nestávají součástí spisu a žadatel není seznámen s jejich obsahem. Popsaná právní úprava a praxe zákona č. 326/1999 Sb. není neústavní, protože představuje rozumný kompromis mezi zájmem jednotlivce na sdělení důvodů zamítavého rozhodnutí na straně jedné a mezi bezpečnostními zájmy státu na straně druhé [viz obdobně k problematice státního občanství nález ze dne 11. 10. 2016 sp. zn. Pl. ÚS 5/16 (N 186/83 SbNU 43; 393/2016 Sb.), zejména bod 61 jeho odůvodnění].“*. S ohledem na výše uvedené vycházel soud také z již zmíněného nálezu sp. zn. III. ÚS 22/20, ve kterém Ústavní soud uvedl: *„Ústavní soud nepopírá, že v případě zjištění některého z důvodů, obsažených v ustanovení § 13 odst. 2 zákona o státním občanství, skutečně nelze žadateli státní občanství udělit a v odůvodnění rozhodnutí se pouze uvede, že k zamítnutí žádosti došlo z důvodu ohrožení bezpečnosti státu (§ 22 odst. 3 cit. zákona).“*.
29. Dále je nutno připomenout judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle níž v případě odůvodňování rozhodnutí opírajících se o utajované informace je *„třeba vzít v potaz legitimní veřejný zájem na ochraně utajovaných informací a neuvádět do rozhodnutí takové důvody, jejichž zveřejnění by tento zájem ohrožovalo. V tomto smyslu tedy rozhodnutí, v němž nejsou uvedeny konkrétní důvody pro zařazení stěžovatele do evidence nežádoucích osob, jelikož se jedná o utajované informace, jen proto nelze označit za vadné, neboť právní předpisy výjimečně umožňují v rozhodnutí tyto důvody neuvádět“* (rozsudek ze dne 14. 12. 2023, č. j. 4 Azs 283/2023-27, bod 18).
30. Sedmnáctý senát se v plném složení seznámil s obsahem utajované části spisu, která byla soudu zaslána odděleně od zbylé části spisu. V ní jsou uvedeny informace, které podrobně popisují konkrétní aktivity žalobce, včetně aktivit na území jiných států, přičemž jsou dostatečně přesvědčivé, pochází od důvěryhodných zdrojů a vytváří ucelený obraz o činnosti žalobce. V celkovém kontextu těchto informací soud konstatuje, že žalovaný učinil správný závěr, že osoba žalobce představuje závažné bezpečnostní riziko, a to nejen pro Českou republiku, nýbrž i pro státy schengenského prostoru.

Závěr

31. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
32. Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost, jen je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu [§ 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.].

V takovém případě je třeba kasační stížnost podat ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení písemného vyhotovení rozsudku. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 16. června 2025

Milan Tauber
předseda senátu

z důvodu nepřítomnosti předsedy senátu
podepsal písemné vyhotovení rozhodnutí v souladu
s § 54 odst. 2 věta druhá s. ř. s. člen senátu Vadim Hlavatý v.r.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.